

Gerőcs Péter
Zombor és a világ

Gerőcs Péter: Zombor és a világ

Gerőcs Péter
Zombor és a világ

(Részlet)

(Részlet)

Scolar

© Gerőcs Péter, 2010

© Scholar Kiadó, 2010

A kötetet támogatta a Magyar Könyv Alapítvány
és az Oktatási és Kulturális Minisztérium

Scholar Kiadó, 2010
1016 Budapest, Naphegy tér 8.
Telefon/fax: (+36 1) 466 7648
scolar@scolar.hu
www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Nádor Zsófia
Borító: Nyári Dorina
Tördelés: Széplaki Gyöngyi

ISBN 978-963-244-204-4

Nyomdai munkák: Gyomai Kner Nyomda Zrt.
Vezérgazdátó: Fazekas Péter

„Egy labirintus akkor tölti be rendeltetését,
amikor a kijárata olyan halkán zárul be,
hogy a kijutás lehetőségével
a szabadulás vágya is megszűnik.”
David A. Klinsky

Tetszhalott

Ebben a fejezetben arra derül fény, hogy Zombornak mindig igaza van, illetve arra is, hogy nincs mindig igaza, noha ez utóbbi szerinte nem igaz

- Ma nem megyek be, kész, nem érdekel - mondta Barbara egészen váratlanul, különös, rekedtes hangon, mint aki a mondat előtt elfelejtette megköszörülni a torkát, aztán topantott, egy picit jajgatott, és ráomlott a heverőre. Hirtelesen (talán az elhatározásától) egészen jókedve kerekedett. Akár egy kiskutya, megharapta, s kettőt forogva magára csavarta a plédet, aztán felpislogott rám, akit - lévén a történet mesélője is vagyok - most nevezünk egyszerűen csak haragos tekintetű ifjúnak, vagyis a példának okáért Zombornak.

Zombor forgatni kezdte ujján a gyűrűt, amelyet valamikor Barbara húzott rá.

- Tudod mit, én már nem akarlak megváltoztatni téged. Maradj olyan, amilyen vagy. Te itthon, én meg az egyetemen. Elvégre mindenki csak azt teszi, amit megtenni képes - pökte ki Zombor, ám mire véget ért a mondat, ami eszébe juttatta, hogy most már belenézhet kedvese szemébe, Barbara elaludt.

Zombor dühében lerántotta ujjáról a gyűrűt, rátette az asztalra, aztán felvette a cipőjét, a kabátját, és lenyomta a kilincset. Elengedte a kilincset, levette a cipőjét, a kabátját, és visszahúzta ujjára a gyűrűt. Ez borzalmas. Biztosan nem te leszel a gyerekeim anyja, ha ilyen tűrhetetlen a viselkedésed, gondolta, és odaült Barbara mellé egy kicsit megsimogatni a pléd alól kikandikáló térdecskéjét (mert azért nem volnánk igazságosak, ha letagadnánk, hogy Barbarának nagyon impozáns kis térde volt, illetve combocskája, mellecskéje, hasacskája, kezecskéje, s nem utolsó sorban fejecskéje).

je; vagyis többnyire minden igen szépen volt metszve, hajlítva, vágva, gyúrva rajta, mint általában az ilyen apró terméű lánykákön).

Barbara bizony rútol rászedte kedvesét, vagyis orvul becsapta, ugyanis egy váratlan pillanatban kinyitotta bal szemét, majd amikor látta, hogy Zombor haragos tekintete éppen szemrehányási felületet keres rajta, gyorsan le is hunyta, és huncutul elmosolyodott.

- Ki fognak rúgni a szemináriumról - méltatlankodott Zombor.

- Na és? Nem a te dolgod.

- Na jó, ezt így nem lehet csinálni, hát ez azért már mégiscsak több a soknál!

- Akkor lehet elmenni - Barbara szemei már nyitva voltak.

- Engem csak egyszer dobhat ki az ember - fölényeskedett Zombor, majd vállára csapta a kabátját, és nekiindult. Odament az ajtóhoz. Lenyomta a kilincset. A szentségit!, gondolta magában. Visszaengedte. Ránézett az ujjára, aztán megmarkolta a gyúrú. Lenyomta a kilincset, kinyitotta az ajtót, és elment.

Mivel Barbara a földszinten lakott, a belső udvarról könnyedén bekukucskálhatott az ember a szobájába. Ez az ember most éppen egy munkás volt, aki délutánonként a bérház udvarra néző falait festette. Amikor Zombor meglátta a munkást, éktelen haragra gerjedt, hirtelen nem is tudta, mit mondjon: „Az anyja úristenit!”, vagy hogy „Mit bámul maga itt?”, netán a kettőt együtt. A munkás megfordult, csillogott a szeme. Elvigyorodott, és a kezében lógó ecsetet nekinyomta Barbara ablakkeretének. Festett. Zombor megpróbált bekukucskálni az ablakon, hogy megtudja, kedvese éppen mit csinál, amikor Barbara a rácsozott ablak elé lépett, és kiintegetett aggódó szerelmének. Zombor elviharzott.

A villamoson a haragos tekintetű ifjú, miután helyét illedelmesen átadta egy idős asszonynak (aki mégiscsak inkább fiatal hölgy volt, de lehet hogy iskolás lány; hosszú,

szőke hajú, kék szemű teremtés), azon gondolkodott, hogy miért ilyen gonosz az ő szíve választotta. Hiszen ő csak a javát akarja. Aztán persze még más dolgokon is gondolkodott (hiszen Zombor már csak ilyen gondolkodós fiú volt, mondhatnánk: okos, értelmes férfiember), például azon, hogy mit csinálhat Barbara:

Bizonyára kényelmesen(!) ül a tévé előtt, két hatalmas kupac szennyes közül kukucskálva, lábával az asztalon heverő mosatlanok és csokipapír-szemetek romjai közé túrva (az asztalról valami biztosan a földre pottyant), miközben kócos haját igazgatja. Biztos sósmogyorót rágcsál. Sósmogyorót! Azt, amit ő maga, Zombor vett neki. Rajzfilmeket néz. Ostoba rajzfilmeket! De az is lehet hogy inkább az ablakban áll, és a mázóléemberrel beszélget... nem, nem is: cseveg! Sőt, már a lakásába is beengedte, és akkor talán együtt nézik a rajzfilmeket. És együtt nevetnek... és most megkínálja a sósmogyoróval is, azzal a sósmogyoróval, amit...

Ám Zombor nem ábrándozhatott tovább szerelméről, mert a hosszú szőke hajú teremtés, akit az előbb megkínált a helyével, és aki nem fogadta el azt, hanem inkább állva maradt, épp elégedetlenségének adott hangot nyelvvel csettintve és nagyokat sóhajtván, ugyanis a fiú (jobban mondva: férfiember) háta túl közel került az oldalához; Zombor kis híján ráesett a lányra, amikor az úgy döntött, kihátrál mögüle.

Zombor, miután hazaérkezett, hamar munkához látott, mert úgy gondolta, igen nagy kár volna a tehetségéért. Munkájával, ami megtörtént esetek megszövegezését és lejegyzését jelentette, azt hiszem, szeretett volna valamit elérni, de az is lehet, hogy még inkább: bebizonyítani. Általában az esetek, amik megtörténtek vele, és amelyeket egyszersmind lejegyzésre érdemesnek talált, többnyire Barbarával voltak kapcsolatosak. Nem is igazán volt más, ami foglalkoztatta képzeletét, ezek viszont, vagyis a Barbara körül zajló események túlzottan is felizgatták. A bizonyítás pedig, amelyről az imént szó esett, egyszerre több mindenre irányult. Például saját kishitúságát

érezte meghazudtolva a szövegeket övező elismerések által, ugyanakkor bizonyosságot vélt szerezni afelől is, hogy magányának ténye a szövegeknek köszönhetően közkinccsé válik. Miközben gépelt, szövegezett és lejegyzett, a számítógép elektronikus levél érkezését jelezte.

---

*Ma este ne gyere fel. Bevettem egy kiló gyógyszert,
nem vagyok ember (meg rá is ittam)*

B.

Azt sejtette Zombor, hogy hamarosan kénytelen lesz visszamenni kedveséhez, még ha ezt nem is vallotta be magának, azonban azt nem, hogy ilyen hamar.

A szíve hevesen vergődött mellkasában, akár a skatulyába zárt légy, úgyhogy nagy levegőt vett, magára csapta a ruháit, és rohant a megálló felé. Este tíz óra volt. Jobb lett volna, ha Barbara kicsit később omlik össze, mert akkor mehetne éjszakai busszal, átszállás nélkül, így meg kénytelen rohanni a villamos után, hogy le ne kesse; amúgy is olyan ritkán jár. Arról nem is beszélve, hogy éppen csak belekezdett az események feldolgozásába, és máris jönnek az újabbak; ezt így nem lehet csinálni, gondolta magában.

Miután Zombor felugrott a villamosra, tehát már nem volt visszaút, megcsörrent a telefonja. Aladár hívta, az a nemzedéktársa, akinek mindig sírásra görbült a szája, miközben mosolygott is, és nem szeretett a tehetségről mint olyanról beszélni, mondván, az túl bonyolult kérdés. Ám nem ez volt az egyetlen dolog, amelyet Zombor érdemesnek tartott végiggondolni Aladárral kapcsolatban, még mielőtt felvette volna az idegesen remegő telefont.

Köztudomású tény, hogy mikor Barbara elcsábította Zombort (mely tény Barbara számára a leghitványabb hazugságok egyike, ugyanis Zombor kéjes izgalommal hagyta magát elcsábítani - szokta volt mondani Barbara), Aladár már szemet vetett a lányra. Miért is ne tette volna a

szemvetést, mikor az is köztudomású tény, hogy Aladárnak komoly nehézségei adódtak akkoriban a nők tisztos becsértésével.

Az Aladár lakásán olykor összegyűlő társaság a házigazda képzeletében egyfajta titokzatos kiszolgáltatottságnak örvendhetett, vagyis ő maga, akárha az ölébe gyűjtötte volna legtehetségesebb nemzedéktársait, nagy elégedettséggel gondolt arra, hogy térdén meglovagoltatja őket. Mikorra már elegenden gyűltek össze, magában így szólt: „Barátaim!” Ebben a társaságban valami különös okból kifolyólag jelen volt Barbara is, aki szintúgy nem szeretett általános közhelyekkel vagdalkozni, főleg nem a tehetség ügyében, s eme vélekedésében máris közösséget vélt találni Aladárral, aki kis híján felkiáltott: „Üdvözöllek az ölemben!” Noha a kiáltás elmaradt (ez amúgy sem volt szokása a szomorúan mosolygó ifjúnak), Barbarára már szemet vetett, mint mondtuk, sőt, ennél tovább is ment, az elbizakodottság magasztos hullámain megülve, egészen Barbara rövidre metszett szoknyája alá, sőt még tovább is... amikor Barbara megálljt parancsolt. Barbara ugyanis éppen a társaság legfrissebb és legifjabb szerzeményével, az akkor még egészen víg kedélyű fiatal kollégával ismerkedett, vagyis Zomborral, aki mást se tett, csak gúnyolódott, és közben tüntetőleg boldognak nevezte magát. Barbara - mintegy mellékesen - rácsapott Aladár kezére: „Gyanús vagy te nekem”, mondta.

Ezekben az időkben Aladár Zomborként mutatkozott be Zombornak. Amikor a magát szabadidő-történetírónak aposztrofáló, víg kedélyű fiú mesélni kezdett, a szomorúan mosolygó, egyébként bájosan nőies Aladár elhatározta, hogy minden elhangzott mondat után a következőképpen kapcsolódik be a monológba: „Ez hihetetlen, én is éppen így vagyok vele.” Szóval Zombor és Aladár igen jó barátok lettek, legalábbis egy ideig. Például addig, amíg Barbara Aladár kigúvadó szeme láttára le nem teperte Zombort. Aladár aznap este finoman elküldte őket a lakásából. „Menjtek az ölemből!”, mondta. És azok mentek is.

Mindez Aladárnak nem volt elég. A barátok közül ő lakkott legközelebb Barbarához, így hát, vagyis nem másért, hanem csakis ennek okán, sokszor találkoztak hol az egyikük, hol pedig a másikuk lakásán. Többször előfordult, hogy Zombor kigúvadó szeme láttára Aladár nekiállt kezével valamiféle középpontot keresni Barbarán, aki később váltig állította, hogy ő ezt nem hagyta, és egyébként is, mit csináljon, ha egyszer jó barátok.

Bárhogy történt is, Zombor és Aladár, nem tudván másként védekezni barátságuk kihívó gesztusai ellen, minduntalan felfegyverkeztek legszebb mosolyukkal, ha netán egymásba botlottak.

Zombor tehát felvette a bűgő telefont.

- Szervusz, kérlek - kezdte Aladár.

- Szervusz.

- Merre vagy, mit csinálsz?

- Megyek be a városba.

- A városba? Pontosán hová?

- Be a városba.

- Hehe. Ja, értem. De mégis, azon belül hová?

- Barbarához. Nincs jól.

- Hűűű - hüledezett Aladár -, az nem lesz jó, épp most beszéltem vele. Azt mondta, el kell mennie otthonról.

- Hmm. Ez furcsa, hiszen rosszul van... nos, én azért felmegyek hozzá.

- De ne menj fel!

- Kedves Aladár, ebbe lehetőleg ne szólj bele.

- Inkább velem találkozz.

- Jó, majd veled is találkozom, csak előbb megnézem a kedvesemet.

Letették a telefont. Tíz perc múlva ismét csörgött. Aladár volt az.

- Te, beszéltem Barbarával, azt mondta, már jobban van.

- Helyes, akkor mi is hamarabb találkozhatunk.

- De akkor már nem is kell felmenned, nem igaz?

Zombor ekkor kiötölt valami ravaszszágot.

- De, végül is igazad van. Na mindegy, akkor most visszafordulok. Holnap már igazán találkozhatnánk, kedves Aladár.

- Jó, jó, majd találkozunk. Szia.

- Szia.

Amikor Zombor megérkezett Barbara lakásához, az udvarra néző ablakon keresztül meglátta, sőt még hallotta is, amint kedvese záporozó könnyeivel Aladár ölét nedvesíti. Orrát, szemét, száját, mindenét beletemette Aladár hasába, és zokogott. Vagy trillázott, mintha csak hangszerezen játszana, no persze igen valószerűtlen pózban, tehát maradjunk mégiscsak a zokogásnál. Aladár pedig szomorúan mosolyogva (ezúttal inkább mosolyogva, mint szomorúan) Barbara vállát simogatta.

Nos tehát.

Zombor benyitott a lakásba, és azt mondta: „Hejder-ménkű” helyett inkább azt, hogy: „Mi ez itt?” Mivel Aladárnak nem csupán temperamentuma és elemi ösztönei sejtették férfiatlanságát, hanem testfelépítése is valami ilyesféléről árulkodott, a kiegyenesedett Zombor a biztos fölény tudatában kérdezhetette meg még egyszer: „Mi ez itt?”, mire Aladár kisietett a lakásból, útközben Zombor fülébe lehelve: „Nem én voltam, és végül nem történt semmi.”

Többé nem fordult elő hasonló eset, ugyanis Aladár, kevés idővel az elbeszél (illetve el nem beszélt) események után rátalált szíve választottjára. Szőke hajú, kék szemű, sudár teremtés volt, aki kedvesével ellentétben nagyon szeretett beszélni a tehetségéről, csak véleménye szerint rajta kívül és körülötte senki nem rendelkezett ezzel az adottsággal. A kapcsolatok ezen szála itt gond nélkül (és szerencsére!) elvarródik, ugyanis a sudár szőke és igen szigorú ítéletű teremtés beköltözött a szomorú mosolygású ifjú lakásába (amely Aladár lelki szemei előtt nem más, tulajdon öle volt), majd pedig bevarrta oda magukat, hogy többet ne is lássák a világot. S minthogy így a lakás sem volt elérhető, a vérszerződésben és síríg tartó barátságban fogant társaság sem találkozott többé.

A történetnek azonban nincs vége. Zombor és Barbara kapcsolata, úgy tűnt - ásó, kapa, nagyharang -, folytatódik.

Zombor, az egyre keseredő, ám még mindig víg kedélyű történetíró szerelme elhagyatottsága által saját majdani apaságát érezte megszólítva.

- Mondtam már, hogy kelj fel - mondta egy reggelen, illetve kora délután Barbarának.

- Ki vagy te, hogy engem utasítgass? - nyögte a lány, s visszahanyatlott a párnái közé.

Ezt így nem lehetett tovább folytatni, ez a napnál is világosabb volt. Zombor letépte magáról a gyűrűt, amely szűkösségénél fogva soha nem is illett rá egészen, zsebre vágta, és elment. Zombor már csak ilyen volt. Ilyen elme-nős.

Az elkövetkezendő napokban, hetekben Zombornak látnia kellett, hogy a lány iránt táplált szerelme sorvadozni, zsugorodni kezd, miközben Barbara egyre inkább ragaszkodik az öleléséhez. Vagyis minél többet hűl két test melege, annál sűrűbben kell összegubancolódniuk, vontá le a következtetést a történetíró, aki ezekben az időkben már nemigen volt víg kedélyű.

Egy napon aztán, ahogy Zombor feltépte Barbara ajtaját, és megállt a szoba közepén, különös dolog történt. Vagyis inkább: történhetett volna. Barbara felkönyökölt az ágyban, szemei elkerekedtek:

- Nem is ülsz le?

- Nem.

- A cipődet sem veszed le?

- Nem.

- Úristen - szörnyülködött Barbara, és odaugrott kedvé-séhez, hogy átölelje, lehetőleg olyan szorosán, hogy többé ne is bújhasson ki a karjai közül. Barbara felemelte Zombor gyűrűsujját, amin nem volt semmi. Ezúttal még jobban megszorította.

Zombor lehámozta magáról szerelmét, kissé ridegen közölte vele, hogy legyen olyan szíves, és üljön le, ha lehet, a szoba tulsó végébe, mert így nem fogja tudni elmondani, amit amúgy nagyon szeretne, sőt haladéktalanul el is mond. Vagyis:

- Végeztem veled. Két okból. Az egyik ok, hogy már nem szeretlek. Az igaz, hogy ennek az ellenkezőjéről talán meg tudsz győzni, mint már oly sokszor, de a második ok olyan biztos lábakon áll, hogy azt emberfia le nem dönti. Nos, hát én rájöttem, hogy nem te leszel a gyerekeim anyja - s ahogy ezt egy szuszra elmondta, Barbara felzokogott, és hosszan ölelte, szorította kedvesét, aki ezt néhány pillanatig még hagyta, ám közben az órát is figyelnie kellett, ugyanis Bíborkával, a csúnyácska, amúgy szép lábú csoporttársnőjével néhány perccel későbbre volt megbeszélve a randevú. Na persze ez nem komoly randevú volt, csak amolyan találkozó; kezdete egy ígéretes barátságna.

- Most el kell mennem. Szia.

- Mindörökké várni foglak.

- Jó - azzal Zombor lenyomta a kilincset, és elment. Az új tanévben ez volt a hetedik próbálkozása. Most sikerülni fog, mondta magának.

Úgy érezte, mintha egy szorosan a nyakára szoruló úszógumiból cuppant volna ki épp az imént: szabad lett. Csak ment és ment, gondtalanul röpdösött végig a Körúton. Megszámolta: mindössze háromszor jutott eszébe zokogó kedvese látványa.

Aznap este Zombor több női combot is végigsimogattott, egészen pontosan kettőt. Hosszú, szőke combokat. Hát igen, lehet hogy a zöldbabfőzelék a legnagyobb szerűbb éték a világon, de ha mindennap azt kell ennem éveken át, biztosan megutálom, gondolta Zombor, és ez a gondolás annyira megtetszett neki, hogy úgy érezte, rögvest ki is kell mondania, azonban, hogy csupaszív-szerelme, vagyis hát Bíborka ne hallja, a fenekébe suttogetta bele. Fejjel a falnak: kopp. Így érkezett meg Barbara lakásába egy teljes nappal később, a mardosó büntudattól úzve-hajszolva.

- Megcsaltalak - zokogta Zombor.
- Nem baj. Csak szeress már végre egy kicsit.
- Mi az, hogy nem baj? Ezért minimum szakítanunk kell.
- Dehogyan kell szakítanunk - ellenkezett Barbara, s a könny már az ő szemében is ott csillogott.
- Miért, ha te megcsalnál, nem éreznéd úgy, hogy szakítanod kell velem?

- Én soha nem csalnálak meg.
- Hát azt meg honnan tudod? - fújta ki az orrát Zombor, de aztán ezen is elgondolkodott.

- Én nem csaltalak meg soha.
- Na és mi van, ha ezt én nem hiszem el?
- Már miért ne hinnéd el, ha mondom.
- Te kis buta. Azért mert mondom, még megcsalhattál. És mivel én nem bízom benned, az én szemszögemből nézve már meg is csaltál. Így egálban vagyunk.

Barbara álmélkodva hallgatta az okfejtést.

- Veled nem lehet rendesen beszélni. Mindenkit lehengerelsz a retorikáddal. Úgy beszélsz, hogy védekezni sem lehet. Tiszta szofista vagy! Úgy csűröd-csavarod a dolgokat, Vas tanár úr is megmondta.

- Hogy én szofista vagyok?

- Nem, hanem azt, hogy a szofisták...

- Ahhoz nem kell a Vas tanár úr. Egyébként pedig miféle tébolyda ez is? Nem a retorikámmal hengerellek le, hanem elmondtam az érveimet. Ha neked is vannak, akkor közöld velem, és ha netán még értelmük is lesz, megígérem, elgondolkozom rajtuk.

- Látod? Most is.

- Ezt el sem hiszem.

- Mit nem hiszel el? Megcsalsz, és még te magyarázol nekem! - kiabálta Barbara. Zombor feje pirosra vált.

- Na jó, elegendem van. Lehet hogy csak a szervezetem jelzett végső kétségbeesésben, hogy szabadulhassak tőled, mert már nem bírom a zöldbabfőzeléket... mert bezársz engem ide a te fullasztó szeretetteddel. Elegendem van. Én világeletemben egészséges, sőt! - emelte a magasba az

ujját – boldog ember voltam. Soha nem ismertem a kedélytelenséget, egészen addig, amíg téged meg nem ismertelek. Azóta csak szorongok, rettegek, egyszóval kétségbe vagyok esve.

- Miattad voltam depressziós! - ordította Barbara. - Azért, mert te annak láttál engem, és úgy is kezeltél!

Na, Zombornak se kellett több, mert ilyet még nem halott. Azok után, amiket érte tett! Fölkapta hát a keze ügyébe kerülő első széket, és odavágta a falhoz, ami előtt Barbara állt. Kis híján fejbe találta vele. Ebben a pillanatban a lány átváltozott. Főlényesen elmosolyodott, és pökhendi hangon azt mondta: „Kifelé”, miközben kezével mutatta az utat is. Zombor nem olyan ember volt, aki csak úgy székeket hajigált a semmibe, főleg nem egy nő miatt. Éppen ezért meg volt győződve róla, hogy az ügyért nem ő a felelős (legalábbis távolról nézve az eseményeket).

Pirulva ment végig a Körúton, de nem is annyira a székdobálás miatt, hanem azért, mert úgy érezte, szerelme főlényeskedésének volt némi alapja, ezt pedig Zombor igen nehezen viselte.

Néhány napig otthon üldögélt, és úgy tett, mintha dolgozna, ám közben azt várta, hogy megcsörrenjen a telefon. Tudta, hogy Barbara is így van ezzel, s hogy telefonálni ez esetben egyenlő a gyengeséggel, a leigázottsággal meg ilyenekkel, ezért kivárt. A harmadik napon elektronikus üzenetet kapott.

Ma itt alszik Aladár. Iszunk, beszélgetünk. Ha gondolod, átjöhetsz.

B.

Ez az aljas nőszemély, gondolta magában Zombor, miközben a kabátját vette. A villamoson azonban különös dolog történt vele: elhatározta, hogy mostantól jó lesz. Hogy nem fog féltékenykedni, többé nem lesz goromba, egyenesen megértő lesz vele.

- Korán érkeztél - mondta Barbara a lakás eszeveszett kuplerája és mocska közepén guggolva, egy szemeteszsákkal a kezében. A bútorok szétverve, a tükrök, poharak széttörve, a csillár leszakajtvva.

- Hát itt meg mi történt?

- Szétvertem picit a lakást - mosolygott Barbara, és nyújtotta a szemeteszsákot. - Segítesz?

Miután rendet raktak, és kisuvickolták a lakást, Zombor így szólt:

- Ezt mégis hogy képzelted? Ha netán még igazad is van. Mégis hogy gondoltad? Azt hiszed, hogy ha valami nem tetszik, akkor törsz, zúzol, mint egy vadállat? Vagy mi vagy te?

- Ne haragudjál - próbálta engesztelni kedvese, s mélyen megalázkodva hozzásimult.

- Mikor jön Aladár?

- Ja tényleg, el is felejtettem. Aladár nem jön.

Hát erre ment ki a játék, gondolta Zombor, de akkor hirtelen eszébe jutott a fogadalma, hogy kedvesen fog viselkedni.

*

- Megint rohamom volt - mondta Barbara, és halkán pottyogtak a könnyei. Zombor felkapcsolta az éjjeli lámpát, felkötölte az ágyneműt, és átölelte egyetlen szerelmét. Már sokszor hallott erről a pánikrohamról, de még egyszer sem volt szerencséje hozzá. Talán Barbara szeretője? No, egy kicsit azért vigasztalta a lánykát, mert tudta, hogy úgy ki van éhezve a gyöngédségre, mint csepp a tengerre.

Barbara másnap reggel kávéval ébresztette kedvesét. Ilyen talán még nem is fordult elő, na nemcsak a reggeli kávé, hanem az, hogy előbb keljen, mint Zombor. Gyanút is fogott az egykor víg kedélyű történetíró.

- Most akkor befejezem a bölcsészkart is, aztán tanulni fogok pszichológiát, akkor aztán elmegyek Afrikába betegeket gyógyítani, de addig is dolgozni fogok, mindegy hogy mit, bármi alantas munkát hajlandó vagyok elvégezni - mondta, s közben sugárzott, mintha csak újjászületett volna. Zombor nem hitt a szemének, ezért pislogott néhányat, hátha akkor tisztábban tudja majd megítélni a valóságot.

- Te? Dolgozni? Pszichológiát tanulni? Hiszen be sem fejezted az egyetemet. Itt is sokat kellene még pedálozni. Ráadásul könnyen kirúghatnak. Miket ábrándozol te itt?

- Te mondtad, hogy ne mindig a múlttal foglalkozzam, hanem a jövővel is, mert az frissítőleg hat a lélekre, nem? - erre Zombor egészen elképedt. Már csak azért is, mert kedvese soha nem fogadta meg a tanácsait, noha mindketten tudták, hogy Zombornak van igaza, ő legalábbis így képzelte.

- Na persze, de azért nem árt, ha a vágyaknak van némi közük a valósághoz. - Erre Barbara levágta magát a fotelbe, keresztbe fonta karjait a mellén, és láthatóan haragos ábrázatot öltött.

- Csak irigy vagy. Mert neked még sok van hátra az egyetemből.

Erre Zombor felnevetett.

Ám akárhogy is volt, azért azt látni kellett, hogy Barbara napról napra egyre tündöklőbb fényű. Sokat járt ki a lakásból, hol vásárolni, hol az egyetemre, vagy csak a barátnőivel sétálni a szigetre, a budai hegyekbe. Otthon is egyre többet iparkodott; rendet rakott, takarított, főzött, mosott és vasalt, egyszóval mindent megcsinált, amit egy fiatal, egészséges lánytól elvárhat a saját háztartása.

Zombor közben lehanyatlott, és magába fordult. Azon gondolkodott, hogy vajon minek köszönhető kedvese töretlenül jókedve, s vajon minek az ő borúja.

Napokig nem hívták egymást, s ezt az ifjú titán ugyancsak furcsállotta. Mintha szerelmének nem is hiányozna az ő pótolhatatlan személye. Hát mégis hogy lehetséges ez? Egyik nap a városban, egy cukrászda üvegén át meglátta őt. Egy barátnőjével beszélgetett. Máskor meg az egyetemen adták hírül, hogy éppen elment, vagy hogy nemsokára megérkezik.

Ha levelet váltottak egymással, ezután már nyoma sem volt Barbara korábbi önértékelési válságának; magabiztos lett, és örömteli.

Zombor egy este éppen Bíborkához igyekezett, pontosabban ez alkalommal nem őhozzá, hanem a nővéréhez. Ez a lakás a Barbarához képest éppen a kis tér túloldalán volt. Zombor megvárta, míg a bérház kapuját valaki kinyitja, majd besurrant az udvarra. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy Barbara esetleg megcsalja valakivel; Ágota pedig várhat még egy kicsit.

Zombor behúzódott egy bokor mögé, és onnan leselkedett. Épp egy hete találkoztak Barbarával, aki most szemmel láthatólag nagyon elégedett volt. A lakásban minden lámpa fel volt kapcsolva, a tévé kéken villogott, Barbara pedig föl-alá járkált, teregetett, telefonált, vasalt, és megint telefonált. „Az áldóját, milyen kiegyensúlyozott”, suttogta Zombor, és a szíve keserűen dobbantott a mellkasában, éppen úgy, mintha egy kosárlabdát dobnának le a harmadik emeletről: „Bamm!” Milyen boldog, milyen vidám az ő kis madara, szinte röpdös.

Egészen belefeledkezett a látványba, amikor is megcsörrent a telefonja; Ágota számát jelezte. Halk pattanás, és a ház elnémult, vaksötét lett mindenütt.

„Segítség...”, nyögdécselt Barbara, „Segítség.” Valami eldőlt, széttörött a földön. A lakásból halk, nehézkes mozgás, zörgés és kaparás hallatszódott. „Segítség.” Zombor odasietett az ajtóhoz, de az zárva volt. „Segítség.” Fel-

törte az ajtót. Ekkor lett vége az áramkimaradásnak. Barbara a földön hevert görcsbe húzódva, remegve. Zombornak eszébe jutott: ez a pánikbetegség. Most végre nyakon csípte! Odalépett szerelméhez, és egy jókora pofont mért csinos kis arcára. Jaj, milyen régóta vágytam erre a pofonra, gondolta, és átölelte egyetlen kicsiny madárkáját. Barbara zokogott, a teste reszketett. „Soha ne hagyj el”, motyogta, és odabújt Zomborhoz, a víg kedélyű történetíróhoz, aki boldogan mosolygott. A telefon elhallgatott, Zombor pedig nem ment fel Ágotához, akinek – lássuk be – igen szépséges kis combja, melle, vállacskája volt.

